

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Til Ditlev Gothardt Monrad

Citation: Ploug, Carl: "Til Ditlev Gothardt Monrad", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid64245/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Men denne Bonde, for hvem han tren
Med hvide Haar i „Spidsrods“-Daadsen,
Skal sno engang om hans Bautasten
Med tunge Taarer Hæderskrandsen.
Og mens den Mølle gaar bag dunkle Lund,
Og mens de Bølger gaa i Øresund,
I Varetægt
Af Bondens Slægt
Skal Gamle Drewsens Minde leve!

Til Ditlev Gothardt Monrad.

Det er en dejlig Drøm, Naturen drømmer,
Hver Gang den hilser Vaarens Atterkomst,
Naar Kilden frisk af Jordens Bryster strømmer,
Og Knoppen foldes ud til Blad og Blomst;
Naar Vinden løfter Havets blanke Bringe,
Og Bien drikker Æbletræets Sæ,
Og tusind Fuglekor i Luften klinge:
— Den drømmer da om Frihedens Ide.

Den samme Drøm sig over Folket sænker,
Naar Tidens Herre vinker med sit Bryn:
Da briste gammel Fordoms mørre Lænker,
Da falder Seklers Taage fra dets Syn,

Da hører det Forjættelsernes Stemmer
Som Klokketoner gennem Luften gaa,
Og Kraftens Spænding zitter i dets Lemmer,
Og nye Pulse i dets Hjerte slaa.

Det var i slig en Drømmens Stund, Du valgte
For Bogens stille Syssel Livets Strid,
Da over Dig kom Aanden, og Du talte
Hvad dunkelt gjæred i den unge Tid;
Da Du, den blege Gransker, ind for Skranken
Som Ridder, fuldt og færdigt rustet tren,
Og sejrrig svang dit stærke Vaaben, Tanken,
I Sjælens Kampo hærdet, klar og ren.

Hvad Du har stridt, veed alle Danmarks Sønner;
Hvad Du har lidt, det veed ikkun Du selv;
Men Sindets dyre Fred alt nu Dig lønner,
Og Eftertiden løser Nutids Gjæld.
Tag dine Venners Tak og glade Hyldest,
Men tag dermed vort alvorfulde Haab:
At Du først da har Dig, som os, gjort Fyldest,
Naar Folkets Drøm faar Virkeligheds
Daab!

Carl Michael Bellman.

Livet er kort: i evig Vexel svinder
Glædens Moment og Nydelsernes Rus;
Ynglingens Kraft og Pigens Rosenkiuder
Viftes jo bort i Vinterstormens Sus;
Magten, der kned Nationerne, segner,
    Purpuret blegner,
Og Hjulet ruller over Borgens Grus.

Nordens Komet har endt sin stolte Bane;
Slukte forlængst er Straalerne, den skød,
Trolddommen brudt, der mægted frem at mane
„Guldaldrens“ Høst af Sveas Klippeskød:
Gustaf er glemt, og hans snilrige Følge
    Gravene dølge,
Og der er tyst, hvor før hans Drapa lød.

Datidens Glands forsvandt, men af dens Mørke
Stiger en Hær, der trodser Dødens Magt:
Helte, som kun med Øllet prøved Styrke,
Kippernes Hof i lurvet Galadragt,
Gratier fra Gaden og Vingudens Præster
    — De blev til Rester,
Mens alt det Store blev i Graven lagt.